

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Z. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ing. Zbyňkem Kiesewetterem, advokátem se sídlem Nad Šárkou 766/58, 160 00 Praha 6, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2015, č. j. „X“, o starobní důchod,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 12. 2015, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 7. 2015, č. j. „X“, jímž mu byla zamítnuta žádost o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „o důchodovém pojištění“) s odůvodněním, že dobu od 3. 2. 1997 do 31. 8. 2002 nelze hodnotit pro výši starobního důchodu, neboť nebyla předložena pracovní smlouva či jiné doklady prokazující existenci pojistného vztahu. Žalobci bylo i nadále pro výši starobního důchodu započteno 35 roků a 279 dnů pojištění.

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a shledal jej nezákonným pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce se domníval, že nepředložení pracovní smlouvy nebo jiných dokladů prokazujících existenci pojistného vztahu automaticky nesměřuje k vytvoření domněnky, že je dán důvod pro krácení nároku na starobní důchod. Žalovaná nevzala v úvahu důkazy, které má k dispozici na základě své činnosti a omezila se

pouze na žalobcem předložené listiny. Zcela opomenula žalobcovo zaměstnání u Sdružení sportovních svazů České republiky v období od 3. 2. 1997 do 31. 8. 2002. Je pravdou, že tuto skutečnost nebyl žalobce schopen doložit, nicméně předložil listinu potvrzující skutečnost, že veškeré administrativní záznamy zmíněného subjektu byly zničeny při povodních v roce 2002. Žalobce se navíc domnívá, že v evidenci žalované jsou zaznamenány listiny prokazující, že žalobce byl zaměstnancem Sdružení sportovních svazů České republiky ve zmíněném období, poněvadž zaměstnavatel za něj řádně odváděl povinné platby na sociální a důchodové pojištění včetně vystavení každoročního evidenčního listu důchodového zabezpečení, které byly předávány žalované. Žalobce se tak domnívá, že žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když jej jakožto účastníka řízení zbytečně zatěžovala místo, aby si vyžádala podklady ze své vlastní evidence. Žalovaná dále porušila ustanovení § 2 odst. 1 a § 50 odst. 3 správního řádu, když si opomenula zajistit pro zjištění skutkového stavu důkaz, jež je v jejím držení. V neposlední řadě žalobce napadal část odůvodnění, ve kterém bylo uvedeno, že neposkytl součinnosti správnímu orgánu v rámci nalézacího řízení. S ohledem na výše uvedené tak žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že podstatou sporu je doba pojištění žalobce. Žalobce k prokázání svých tvrzení o výkonu svého zaměstnání v rozhodné době předložil sdělení Sdružení sportovních svazů České republiky, ve kterém bylo uvedeno, že nejsou schopni předložit žádné mzdové a evidenční listy, neboť během povodní došlo ke zničení archivu. Česká správa sociálního zabezpečení nemá v centrální evidenci žádný evidenční list důchodového zabezpečení o době zaměstnání žalobce vystavený Sdružením sportovních svazů České republiky. Všechny ostatní evidenční listy zaslané bývalými zaměstnavateli žalobce jsou součástí dávkového spisu. Žalovaná mimo to vlastní doklady prokazující, že žalobce byl ve sporném období evidován na úřadu práce. Žalobci byl okresní správou sociálního zabezpečení odňat částečný invalidní důchod, neboť byl evidován na úřadu práce. Z potvrzení Úřadu práce v Mostě vystaveného dne 18. 9. 1998 je jasné patrné, že ve sporném období se žalobce nenacházel v zaměstnaneckém poměru, nýbrž byl evidován na úřadu práce. Požadavek na zápočet doby tvrzeného zaměstnání začal uplatňovat až po přiznání předčasného starobního důchodu trvale sníženého, pro jehož výpočet byly převzaty údaje a podklady použité pro účely důchodového pojištění, kde evidenci na úřadu práce ve sporném období nikterak nerozporoval. Žalobce byl vyzván k předložení listinných dokladů prokazujících, že se ve sporném období nacházel v pracovním poměru a tím pádem nepravdivě informoval okresní správu sociálního zabezpečení a úřad práce o skutečnosti, že nepracuje. Žalobce byl rovněž obeznámen s alternativním řešením, kdy ve výjimečných případech je možné prokázat existenci pojištění vlastním čestným prohlášením předloženým spolu s prohlášením dalších dvou přímých spolupracovníků. Žalobce však ani této možnosti nevyužil. Žalovaná odmítla nařčení, že řádně nezjistila skutečný stav věci. Nemohla vyvolat další šetření za účelem zajištění nezbytných podkladů, když Sdružení sportovních svazů České republiky nemá díky povodním k dispozici žádné evidenční ani mzdové podklady. Je pravdou, že žalobce při jednání mezi ním a českou správou sociálního zabezpečení urgoval vyřízení námitek, nicméně nepředložil požadované dokumenty, případně čestná prohlášení. Žalobce se pouze dovolával konání ze strany správního orgánu, který však neměl bez předložení nových listinných důkazů žádný důvod zahájit správní řízení, šetření či hodnocení důkazů. Žalobce byl obeznámen o možnosti podat námítky a o možnosti soudního přezkumu, čímž Česká správa sociálního zabezpečení splnila své povinnosti a nijak mu neupřela právo

na spravedlivý proces. Žalovaná na vydaném rozhodnutí nadále trvá a s ohledem na výše uvedené skutečnosti tak navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

V replice žalobce opakovaně zrekapituloval skutečnosti jím uváděné v samotném návrhu žaloby. Dále pak uvedl, že má velice nízký příjem, kterým stěží pokryje své pravidelné měsíční náklady na živobytí. Byl mu odebrán částečný invalidní důchod, a to i přesto, že se jeho zdravotní stav nezměnil. Žalobce se domnívá, že z hlediska morální stránky považuje napadené rozhodnutí za velice poškozující.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Připomněl, že žalovanou informoval o skutečnosti, že zaměstnavatel byl zasažen povodní, která zničila všechny listiny. Nicméně je přesvědčen, že veškeré evidenční listy důchodového pojištění má okresní správa sociálního zabezpečení ve své evidenci.

Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyjádření k žalobě založené ve spise. Zdůraznila, že samozřejmě provedla ve všech příslušných databázích šetření, ale žádné podklady od Sdružení sportovních svazů České republiky nenašla.

Soud provedl důkaz protokolem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 4. 1998, ke kterému žalobce uvedl, že v době kdy probíhalo jednání posudkové komise, byl již zaměstnán na částečný úvazek u Sdružení sportovních svazů České republiky a hledal si další zaměstnání. Provedený důkaz tak nijak nevyvrací tvrzení žalobce, že byl zaměstnán u uvedeného zaměstnavatele.

Závěrem právní zástupce žalobce navrhl, aby soud podané žalobě vyhověl, neboť žalovaná nepostupovala řádně. Pověřená pracovnice žalované následně uvedla, že nebylo prokázáno trvání zmíněného pracovního poměru a navrhl proto zamítnutí žaloby.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c) a písm. d), a odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 11. 2011, č. j. 511 012 046, byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 8.945,- Kč měsíčně. Základní výměra starobního důchodu ke dni 29. 9. 2011 činila 2.230,- Kč měsíčně. Pro výši procentní výměry důchodu bylo žalobci započteno 34 let pojištění, což činilo 51% výpočtového základu (za každý rok 1,5%). Výpočtový základ činil 17.084,- Kč, který odpovídal vyměřovacímu základu ve výši 37.432,- Kč a byl stanoven na základě hrubých výdělků a vyloučených dob za roky 1986 – 2010. Procentní výměra starobního

důchodu pak činila 6.715,- Kč měsíčně. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 1. 2014 pak byl starobní důchod s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) o důchodovém pojištění navýšen na částku 9.202,- Kč. Po zohlednění všech valorizací tak od ledna 2016 žalobce pobíral starobní důchod ve výši 9.732,- Kč měsíčně. Dne 10. 7. 2015 podal žalobce žádost o zvýšení starobního důchodu. Svoji žádost odůvodnil nezapočítáním dosud nezhodnocené doby jeho pojištění v období od 3. 2. 1997 do 31. 8. 2002, kdy měl uzavřený pracovní poměr se zaměstnavatelem Sdružení sportovních svazů České republiky. Žalobce na podporu svých tvrzení předložil písemné sdělení Sdružení sportovních svazů České republiky, ve kterém bylo uvedeno, že nejsou schopni předložit evidenční a mzdové listy z požadovaného období, neboť jejich archivy zasáhla v roce 2002 povodeň a vše zničila. Žalobce byl upozorněn na skutečnost, že toto sdělení není dostačující k prokázání doby pojištění. Proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o zvýšení starobního důchodu podal včasné námitky, kterým žalovaná nevyhověla a vydala žalobou napadené rozhodnutí. Své rozhodnutí zdůvodnila listinou vystavenou Úřadem práce v Mostě, ze které je patrné, že ve sporné době byl žalobce evidován na úřadu práce, jakožto uchazeč o zaměstnání.

Mezi stranami představuje spornou otázku existence pojištění žalobce v době od 3. 2. 1997 do 31. 8. 2002, kdy žalobce tvrdí, že měl uzavřený pracovní poměr se zaměstnavatelem Sdružení sportovních svazů České republiky, přičemž žalovaná dospěla k odlišnému závěru.

Dle ust. § 56 odst. 1 písm. b) o důchodovém pojištění zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Přezkoumávané rozhodnutí se vztahuje k rozhodování žalované o navýšení starobního důchodu, kdy žádost žalobce byla zamítnuta pro neprokázání existence pojištění ve sporné době. Žalobce se domníval, že mu náleží vyšší starobní důchod, poněvadž mu nebyla započítána doba pojištění za období od 3. 2. 1997 do 31. 8. 2002, kdy byl zaměstnancem Sdružení sportovních svazů České republiky. K prokázání svého tvrzení předložil jedinou listinu – sdělení Sdružení sportovních svazů České republiky, ve kterém žalobci oznámilo, že veškeré mzdové a evidenční listy z tohoto období byly zničeny při povodních v roce 2002. Žalovaná zcela správně dovodila, že takovéto sdělení není dostačujícím důkazem prokazujícím dobu pojištění u zmíněného zaměstnavatele. Samotné sdělení postrádá jakoukoli zmínku o zaměstnávání žalobce ve sporné době. Fakticky pouze informuje, že Sdružení sportovních svazů České republiky nedisponuje žádnými mzdovými a evidenčními listy z požadované doby. Navíc žalobce byl řádně vyzván a poučen o možnosti alternativního řešení, kdy se nabízelo předložení vlastního prohlášení spolu s dalšími dvěma prohlášeními

bývalých spolupracovníků. Případně mohl České správě sociálního zabezpečení navrhnout provedení důkazních prostředků ve formě svědeckých výpovědí konkrétních pracovníků, jež s ním ve sporné době pracovaly u stejného zaměstnavatele. Ani této možnosti žalobce nevyužil. Nad rámec žalobcem tvrzených a nedostatečně prokázaných skutečností si naproti tomu žalovaná obstarala výpis z Úřadu práce, který je součástí správního spisu, a ze kterého je jasně patrné, že ve sporné době byl žalobce veden na úřadu práce jakožto uchazeč o zaměstnání. Trvání pracovního poměru a s tím spojená existence doby pojištění bylo žalovanou prokazatelně vyvráceno obstaranými listinnými důkazy. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že skutkový stav věci byl řádně zjištěn a prokázán, a proto je námitka žalobce nedůvodná.

K další námitce žalobce týkající se nezabezpečení důkazních prostředků žalovanou soud uvádí následující.

Součástí správního spisu, jež byl žalovanou soudu předložen, jsou mimo jiné i evidenční listy žalobcových zaměstnavatelů, které byly příslušnými zaměstnavateli zasílány orgánům sociálního zabezpečení v souladu s § 35a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“). Spolu s těmito listinami si žalovaná zajistila výpisy od úřadu práce, a to nejen za sporné období. Soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalované o neexistenci jediného evidenčního listu nebo mzdového dokumentu od žalobcem tvrzeného zaměstnavatele Sdružení sportovních svazů České republiky ve své centrální evidenci, neboť jak již bylo uvedeno, všechny ostatní pracovní poměry žalobce byly v evidenci řádně zaznamenány. Ze zde uvedeného je zřejmé, že žalovaná si obstarala veškeré podklady, jež mohla a měla k dispozici. Žalobce zpochybňuje jednání žalované, zatímco je s podivem, že o pracovním poměru, který trval téměř pět let, neexistuje u žalované jediný záznam, Sdružení sportovních svazů České republiky díky povodním přišlo o veškerou dokumentaci a žalobce rovněž nevlastní pracovní smlouvu nebo jiný listinný důkaz prokazující existenci zmíněného pracovního poměru a v neposlední řadě ani neoznačil žádné své spolupracovníky, kteří by mohli jeho tvrzení potvrdit. S ohledem na výše uvedené považuje soud žalobcovu námitku za nedůvodnou.

K výše uvedenému soud připomíná, že je to právě žalobce, který má dle ust. § 52 věty první správního řádu povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení. Neuvede-li účastník důkazy, opatří si je správní orgán z moci úřední. Avšak v řízeních o žádostech může absence návrhů důkazů ze strany účastníků způsobit prohru ve věci.

Žalobce požadoval od žalované vyhledání a předložení listin prokazujících trvání pracovního poměru u zaměstnavatele Sdružení sportovních svazů České republiky z její evidence. Žalovaná tak učinila, ale příslušné podklady součástí evidence nebyly. Následně žalovaná požadovala po žalobci doložení tvrzených skutečností, který však byl nečinným.

Námitku žalobce týkající se jeho součinnosti v projednávané věci považuje soud s ohledem na výše uvedené za nerelevantní, když to byl právě žalobce, kdo nepředložil i přes výzvy žalované a správního orgánu prvního stupně důkazní materiály, které by vedly k vyhovění jeho žádosti. Skutečnost, že se dostavil k jednání, nemůže být samo o sobě považováno za jeho součinnost, když právě on svým jednáním prodlužoval vydání rozhodnutí v dané věci, ostatně tak jako v minulosti, kdy mu byly žádosti o zvýšení starobního důchodu

z naprosto identického důvodu rovněž zamítnuty. Záleželo pouze na žalobci kdy a zdali vůbec předloží žalované požadované podklady.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel z listinných důkazů, jež jsou součástí spisu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o důchodovém pojištění a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, jak se žalobce domníval, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. května 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová